

תיקון עון חילול השם: ע"י קידוש השם

חילול ה' הוא עון חמור ביותר. ומצינו שויתר הקב"ה על עבודה זרה ולא ויתר על חילול ה' (ויקרא רבה כ"ב ו'), והוא שאמר הנביא (יחזקאל כ"ל ט) "ואתם בית ישראל כו' איש את גילוליו לכו עובדו כו' ואת שם קדשי לא תחללו עוד". ואמרו רז"ל (יומא פו). על עון זה שאין כח ביום הכפורים לכפר ולא בתשובה לתלות ולא ביסורין למרק, אלא כולן תולין ומיתה ממורקת.

ואמנם מצינו תקנה לעון חילול השם, כשיקדש את השם כנגד מה שחילל, ולכן סמך לו "ונקדשתי". (רבינו בחיי ויקרא כ"ב ל"ב, ע"ש עוד).

אע"פ שעון חילול השם חמור ביותר, מצינו לו רפואה עם מה שיקדש את השם באותו דבר שחיללו, לפי שכל עבירה תמצא כופר בשיעשה אדם מצוה כנגדה. כגון, שתאמר ראובן חילל את השם, ואם כנגד מה שחיללו יקדשנו, אז ינקה מעון חילול השם. ועל זה אמר הכתוב "ולא תחללו את שם קדשי ונקדשתי בתוך בני ישראל" - לימדך הכתוב כי תקנת חילול השם בקידוש השם. (רבינו בחיי ז"ל - כד הקמח - ערך "חילול השם", ע"ש עוד).

[גם בספר **שערי תשובה** לרבינו יונה ז"ל (ד"ה) כשדיבר על גודל עון חילול ה', כתב שתיקונו כנ"ל, ז"ל: וגם לחולי הזה, אע"פ שאין לו מרפא על דרך שאר העוונות, ימצא לו מרפא אם יעזרהו השי"ת לקדש תורתו נגד בני אדם ולהודיע לבני אדם גבורת ה' וכבוד הדר מלכותו, וסר עווננו ברוב גודל כשרון המעשה שהוא בהפך מן המעשה אשר נואל ואשר חטא בו. עכ"ל.]

תפילה: כוונה באמירת קדושה

צריך לכוין ביותר בקדושה לקדש את ה' יתברך, ובזכות זה ישרה עליו השי"ת קדושה מלמעלה, ויכוין לקיים הפסוק "ונקדשתי בתוך בני ישראל", והאר"י ז"ל היה מזהיר מאד על זה. (משנה ברורה קכ"ה ס"ד).

הגיע השליח ציבור לקדושה, יכין ויזמין את עצמו לענות קדושה עם הציבור בהתלהבות גדולה ובשמחה עצומה מאד. וגודל מעלתה הובא בזוהר הקדוש בכמה מקומות, וכו'. וכתב האריז"ל שיוכין במחשבתו לקדש בקדושה זו לה' יתעלה, ויכוין לקיים מצות עשה של "ונקדשתי בתוך בני ישראל", ויכוין רגליו כאחד, וכשיאמר "נקדש את שמך בעולם" יקבל עליו מסירת נפש, ע"כ. (יסוד ושורש העבודה שער ה' פרק ו').

דָּבַר אֵל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי ה' אֲשֶׁר תִּקְרְאוּ אֹתָם מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ אֲלֵהֶם מוֹעֲדֵי (ויקרא כ"ג ב')

ימים טובים: תכלית הימים טובים לעורר הרוחניות ולהשגת התורה - להוציא הימים בשחוק וקלות ראש עון פלילי הוא

"מועדי ה' אשר תקראו אותם מקראי קודש אלה הם מועדי", כלומר, שאתם מקדשים את המועדים לשמוח בהם לשם ה', ולהיות הסעודה כמטעמי יצחק - לעורר הרוחניות לדבקות ה' יתברך ולהשגת תורתו הקדושה, ואז הם "מקראי קודש", אומר ה' יתברך "אלה הם מועדי". אמנם העושים חגים וששים ושמיים לשמחים למלאות בטנם קיאו צואה בלי מקום, עליהם נאמר (ישעיה א' י"ד) "ומועדיכם שואה נפשית". וכבר הארכתי בזה בהלכות מועדים שלי. וזה טעם איסור מלאכה במועדים, כדי שלא יהיה טרוד במלאכתו וישכח הדבקות בה' יתברך, כי המועדים מקודשים ובהם יוסיף הדיקות בה' יתברך, ואז הם "מועדי ה'". (של"ה פרשת אמור - דרך חיים תוכחת מוסר).

הנהוגים להוציא הימים בשחוק וקלות ראש, עון פלילי, כמו שכתבתי במקור אחר. (החיד"א ז"ל - הגהותיו על של"ה שם).

בענין זה, יעורר עליו דין אכזרי מלמעלה ח"ו, לכן הזהירה התורה בזה. (של"ה פרשת אמור דרך חיים תוכחת מוסר).

כתב החיד"א ז"ל (הגהותיו על של"ה שם): עיין פרק הפועלים (בבא מציעא פה). דיסורי רבינו הקדוש על ידי מעשה באו והלכו. עכ"ל.

וכה דברי הגמרא שם: יסורי דרבי על ידי מעשה באו ועל ידי מעשה הלכו. על ידי מעשה באו, מאי היא? דהוא עגלא דהוה קא ממטו ליה לשחיטה, אזל תליא לרישיה בכנפיה דרבי, וקא בכי. אמר ליה "זיל, לכך נוצרת". אמרי (בשמים רש"י) "הואיל ולא קא מרחם, ליתו עליה יסורין". ועל ידי מעשה הלכו: יומא חד הוה קא כנשא אמתיה דרבי ביתא (פי' היתה מכבדת הבית רש"י), הוה שדיא בני כרכושא (פי' היו מוטלין שם בני חולדה רש"י) וקא כנשא להו. אמר לה "שבקינהו, כתיב (תהלים קמ"ה ט) 'ורחמינו על כל מעשיו'". אמרו "הואיל ומרחם, נרחם עליה". עכ"ל. ד.

וְכִי תִזְבְּחוּ זֶבַח תּוֹדָה לַה' לְרִצְוֹנְכֶם תִּזְבְּחוּ (ויקרא כ"ב כ"ט)

יסורין: ראוי להודות לה' גם על הצרה, ולא רק על אשר ניצול ממנה

מי שנעשה לו נס וניצול מליסטים וכדומה, יביא תודה על הטוב שגמלוהו. והנה, אם גם כי שמח כי הצילוה' מרעה שבאה עליו, מ"מ אינו לרצון לאדם, כי היה טוב לו יותר אם לא בא מעיקרא לידו סכנה ולא היה צריך לנס, וא"כ אין קרבן תודה לרצון לפני האדם. אבל באמת ישמח האדם ביסורים שעברו עליו, כי לא על חנם באו עליו - אם לא שחטא לפני ה', ורק ע"י רחמי וחסדי ה' ניצל. וא"כ גם ביסורים ישמח ויודה לה', כי הענישו בעולם הזה ונתכפרו עוונותיו, וכדמצינו בחז"ל ששמחו ביסורים. וכמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים צ"ד י"ב) "אשרי הגבר אשר תיסרנו י-ה". וזהו שאמר "וכי תזבחו זבח תודה לרצונכם תזבחו", שלא יהיה שלא לרצון כל עיקר הדבר שע"ז תתחייבו תודה, אלא לרצון יהיה לפניכם, וכהנ"ל. (כתב סופר עה"ת ויקרא כ"ב כ"ט).

וְלֹא תִחַלְלוּ אֶת שֵׁם קֹדֶשׁ יְיָ וְנִקְדַּשְׁתִּי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי ה' מִקְדָּשְׁכֶם (ויקרא כ"ב ל"ב)

חילול השם: לא נברא העולם אלא לכבודו יתברך - מעשה הגורם לבזיון התורה והמצוות או שלא יהיה מעשה העבירה בזויה בעיני הבריות, זהו חילול השם

ידוע כי העולם ומלואו לא נברא אלא לכבוד ה' יתעלה, שנאמר (ישעיה מ"ג ט) "כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו וגו'". ואין ראוי לשום אדם לחפץ כבוד בעולם הזה כי אם לכבודו יתברך - להשתדל במעשים שיתקדש בהן שם שמים, ולא שיחולל בסיבתו, כי חילול השם הוא עון עצום, ועונשו חמור עד מרום - לא יספיקו קרבנות לכפר עליו, וכו'. עון זה מצות לא תעשה הוא, שנאמר "ולא תחללו את שם קדשי". וכו'.

יש בגדולי בני אדם והחשובים שבהם שיעשו מעשים שאין חושבין לחטוא בהם ומתוכם יתבזו התורה והמצוות בעיני הבריות, וזה נקרא חילול השם. והוא שדרשו רז"ל במסכת יומא (פו). היכי דמי חילול השם? אמר רב, כגון אנא דשקילנא בישראל מבי טבחא ולא יהבינא דמיה לאלתר. ור' יוחנן אמר, כגון אנא דמסגינא ד' אמות בלא תורה ובלא תפילין. וכו'. נמצאת למד כי העון הזה חמור הרבה. ויותר בתלמידי חכמים, כי מי שהוא תלמיד חכם והבריות חושדים אותו בעבירה ומרננין עליו, אע"פ שהוא נקי ממנה ואין הדבר אמת, הנה יש בזה חילול השם לפי שהמון העם אשר לא ידעו ולא יבינו וכמה פתאים המאמינים לכל דבר מטיילין דופי עליו ועל תורתו, וכדי בזיון וקצף; על אחת כמה וכמה אם אמת הדבר, כי הבריות למדין ממנו ו[שוב] מעשה העבירה אינה בזויה בעיניהם, ונמצא שם שמים מתחלל. (כד הקמח ערך "חילול השם", ע"ש עוד).

שקר: דיבור של שקר הוא חילול השפתים שנבראו לספר תהילות ה'

המדבר שקרים, הוא מחלל שפתיו שהוא כלי הדיבור שנברא באדם לספר תהלות הקב"ה, וזהו שאמר "ולא תחללו את שם קדשי". (רבינו בחיי ז"ל - כד הקמח - ערך "אמונה").